

Forum Ecclesiasticum

In Quo Jus Canonicum Universum, Librorum Ac Titulorum Ordine Per Quæstiones Et Responsa, Tam Canonistarum Veterum & Recentiorum, quàm Legistarum, in iis, quæ Utrique Juri, Canonico Et Civili Communia Sunt, Autoritate stabilita, Methodo clara & facili explanantur

Leuren, Peter

Moguntiae, 1719

Quæst. 387. Qualiter ex permutatione oriatur obligatio, & eâ perfectâ sit locus pænitentiae.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73957](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73957)

minis tantum, quippe quod quid accidentale & extrinsecum est, essentiam rei non ingrediens, dum nomina sunt nota, non causa constituentes eas juxta l. 7. §. 2. ff. de suppell. legat. neque etiam ratione originis, quam sicut contractus innominati omnes, ita etiam permutatio trahit à jure gentium, dum interim nominatorum contractuum aliqui totam suam originem trahunt à Jure civili, ita ut merum, tam quo ad formam, quam quò ad originem Juris civilis commentum dici possint; de quo vide Muller. b. t. th. 12. cum & origo hæc sit quid contractibus extrinsecum; sed differt ab his ab intrinseco ratione formæ & essentia sue. Et in genere quidem ab omnibus contractibus nominatis, non tantum gratuitis, puta donatione, mutuo, deposito, sed & cæteris reciprocam obligationem inducentibus per hoc, quòd res, cujuscumque sit generis, detur ea lege & conventionem, ut recipiens pro illa det rem aliam sive ejusdem sive diversi generis. L. 7. C. h. t. l. 5. ff. de prescrip. verb. l. 58. ff. de Procur. Lauterb. h. t. §. 17. uti id imprimis in donatione simplice, utpote in qua nihil vicissim datur aut præstatur; in donatione quoque reciproca, dum Titius donat Cajo equum, & is vicissim gratitudinis ergo dat Titio annulum; non enim in hoc casu data est res ea lege, ut pro ea vicissim detur alia; nec, qui rem recepit, vicissim tanquam debitum justitiæ & in compensationem accepti, sed tantum animo remunerandi dat aliud. Molin. tr. 2. d. 397. num. 15. & 16. Bachov. ad Trentl. vol. 2. d. 19. th. 4. lit. b. Lauterb. §. 19. si vero quis donaverit seu dederit aliquid sub hac expressa lege, ut accipiens vicissim det aliquid, quantumcumque usi vocabulo donationis, videri adhuc esse permutationem, etsi res data & accepta non sint æquales, ait Lauterb. citans l. fin. C. h. t. l. 9. & 22. C. de donat. & Molin. ubi ante. Patet etiam in mutuo, dum imprimis in eo, si res mutuo data non consumitur, non detur ea lege, ut detur alia, sed ut restituatur alia; in mutuo verò rerum fungibilium seu usu consumptibilium, etsi detur ea lege, ut restituatur alia ejusdem generis, hæc tamen non detur principaliter eo fine, ut detur alia, uti contingit in permutatione, sed ut accipiens res illa utatur. L. 9. 10. 11. ff. de R. C. Lauterb. loc. cit. §. 20. Idem ferè est in deposito, dum in eo datur res custodienda, restituenda dein eadem. Patet item in contractibus onerosis, præcipue venditionis, utpote in quibus non datur res pro re, sed pretium. Et quamvis ea aliis in pluribus cum venditione conveniat, ut videre est apud Muller. b. t. th. 18. insuper tamen in aliis plurimis ab ea differt: dum nimirum venditio, uti & alii contractus inde dicti consensuales, solo consensu perficitur, permutatio non nisi re ipsa interveniente, uti & in cæteris contractibus innominatis, qui omnes exinde reales dicuntur, utpote in quibus traditio rei vel præstatio facti initium obligationis facit; item quòd in emptione facta non sit locus pœnitentiæ, secus in permutatione, de quo ex professo quest. seq. Item quòd in venditione non transferatur dominium, nisi venditor pretium receperit, vel satisfactum ei fuerit, aut fides de pretio habuerit. §. 41. Inst. de rer. divis. l. quod vendidi. l. ut res. ff. de contrah. empt. in permutatione autem dominium rei traditæ transferatur in accipientem etiam si fides habita non sit rei invicem ejus, quæ tradita fuit, accipiendæ. Muller. loc. cit. th. 18. Item, quòd in emptione, si res evicta, detur actio

R. P. Leur. Jur. Can. Lib. III.

ex empto; in permutatione actio in factum præscriptis verbis. L. 1. ff. h. t. Muller. loc. cit. Item quòd res aliena vendi possit, non permutari; de quo tamen vide dicenda paulò post.

Quest. 387. Qualiter ex permutatione oriatur obligatio, & eà perfectà, sit locus pœnitentiæ?

1. **R**esp. ad primum: Datione facta, seu re tradita mox oritur obligatio, quæ est *μνοπλεῦ-ε*, ut inquit Lauterb. loc. cit. §. 21. utpote quæ se tenet solum ex parte unius permutantium, nempe rem datam recipientis; non enim ex inde obligatur, qui rem dedit; cum is eam non dederit, ut obligaret se alteri, sed ut alterum obligaret sibi, nimirum ad implendum quoque contractum ex parte sua, dando rem promissam, vel ad præstandum interesse, seu quòd interest ejus, qui rem suam dedit, rem promissam vicissim datam non esse, ubi is illud exigere, uti potest, mallet. l. 5. §. 1. ff. de prescrip. verb. Stru. h. t. th. 21. Muller. ibid. lit. a. inter quæ duo, obligatum esse ad rem promissam dandam, vel interesse præstandum, hoc interest, ut, si, qui rem suam dedit, agat ad rem vicissim dandam sibi, omne incrementum ex post facto accedens simul dandum veniat: si verò agat ad interesse, incrementum hoc non veniat, sed solum, quantum interfuit illius dati vicissim tunc, quando dari debebat. Muller. loc. cit. citans Franzk. ad tit. de prescrip. verb. n. 64. Brunem. ad l. 5. §. 1. ff. eod. uti autem oportebat dantem rem suam sanam & absque vitio dedisse, ita quoque alter ad dandam vicissim rem suam sanam absque vitiis astringitur. Stru. loc. cit. juxta l. fin. h. t.

2. **R**esp. ad secundum: Qui rem dedit seu tradidit, facta hac traditione, quamdiu ab altero rem promissam non accepit seu acquisivit, regulariter pœnitere potest, & rem datam ab accipiente condicere, ita, ut in ejus electione sit contra accipientem ex contractu permutationis agere actione præscriptis verbis ad illum implendum, vel ad interesse. L. 5. ff. de P. V. an verò rem datam repetere, & ad resolvendum contractum agere conditione causa data causa non secuta. L. 1. in fin. ff. §. 1. 4. C. eodem. Muller. loc. cit. th. 18. Lauterb. loc. cit. §. 21. Estque hæc conditio, quæ datur ex tali pœnitentiâ, adhuc licita, etiam si alter postmodum velit stare promissis. L. 3. in fin. l. 5. §. 1. & 13. ff. de condit. cau. data, caus. non secuta. Welenbec. in paratt. ad ff. h. t. num. 10. Zoëf. ad ff. h. t. num. 8. & 9. Arumæ. Giphæ. & alii, quos citat & sequitur Muller. b. t. num. 22. lit. v. Idem esse de Jure canonico ait ex Heidec. Lauterb. loc. cit. nisi tamen stipulatio, si quæ præcessit, aut renunciatio juris pœnitendi, aliave causa hanc pœnitentiam impediât. L. 3. §. 7. C. h. t. Barbof. l. 4. C. h. t. n. 3. Lauterb. loc. cit. Hinc dixeram *regulariter*; uti etiam is, qui rem dedit, postquam rem vicissim ab alio datam accepit, ulterius pœnitere, & rem suam condicere nequit. Barbof. ad l. 3. C. h. t. n. 22. Econtra, qui rem accepit pœnitere, & rem acceptam primo danti invito restituere, & se ab obligatione jure contracta liberare nequit. Arg. l. 5. C. de O. & A. Bachov. ad Trentl. vol. 1. d. 30. th. 3. lit. d. Perez. in Cod. h. t. n. 2. Lauterb. §. 23. & alii apud illum; quamvis enim in contractibus innominatis locum habeat, id tamen procedit tantum in personis obligantibus, non in obligatis.

Kk 2

Quest.